

עפ"א 13531/02/20 - עיריית עכו נגד בן גיגי אסתר, בן גיגי אסתר, נגד, עיריית עכו

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

תיק חיצוני:

עפ"א 13531-02-20

עפ"א 53082-01-20

בפני	כבוד השופט נאסר ג'השאן
המערערת	עיריית עכו
נגד	
המשיבה	בן גיגי אסתר
המערערת	בן גיגי אסתר
	נגד
המשיבה	עיריית עכו

פסק דין

1. שני ערעורים על פסק דינו של בית משפט השלום בעכו (כב' השופט ו' חאמד) בתיק רע"ס 6224-10-17.

2. בערעור שהגישה הגב' בן גיגי אסתר (להלן: "**המערערת**"), משיגה היא על הרשעתה עפ"י הכרעת דינו של בית משפט קמא מיום 27.10.19 וטוענת כי שגה בית משפט קמא שעה שהרשיעה בעבירות המיוחסות לה בכתב האישום, ואילו בערעור שהגישה עיריית עכו (להלן: "**העירייה**") משיגה היא על קלות העונש שהטיל בית משפט קמא על המערערת לעניין הקנס ומשיגה היא על מועד כניסתו לתוקף של צו סגירת העסק שמנהלת המערערת.

ההליכים בפני בית משפט קמא:

3. ביום 2.10.17, הגישה העירייה כנגד המערערת כתב אישום, ובו ייחסה למערערת עבירת עיסוק בעסק הטעון רישיון, בניגוד לסעיף 4 ו- 14 לחוק רישוי עסקים התשכ"ח-1968 (להלן: "**החוק**"). על פי עובדות כתב האישום, נטען כי המערערת הינה המפעילה של עסק בשם "הפינה של אתי" אשר מופעל על נגרר הנושא מ.ר. 16435515 ואשר משמש כמזנון הפועל בחלקה 143 בגוש 18005 בעכו. נטען, כי במועד שאינו ידוע למאשימה- בשנת 2015, מנהלת המערערת את העסק ללא רישיון כדין מאת הרשות המוסמכת - עיריית עכו, זאת למרות שמדובר בעסק הטעון רישיון עסק כחוק.

עמוד 1

4. לאחר הגשת כתב האישום הגישה העירייה בקשה לפי סעיף 17 לחוק בגדרה עתרה ליתן צו על הפסקה מיידית של העיסוק בעסק אותו ניהלה המערערת, זאת לנוכח הסכנה המידית לציבור הרחב. דיון בבקשה נקבע ליום 25.6.18 ובפתח הדיון טען הסנגור כי אין מחלוקת שלעסק אין רישיון עסק (ראו: עמ' 2 לפרוטוקול). לאחר הגשת תגובה מטעם המערערת, וביום 19.8.18 נתן בית משפט קמא צו המורה על סגירת העסק אותו מנהלת המערערת וזאת עד תום ההליכים המשפטיים בתיק זה, ואף הורה כי הצו ייכנס לתוקף בחלוף 10 ימים מיום מתן ההחלטה.

5. התיק נקבע להקראת כתב האישום ולקראת הדיון שהתקיים ביום 11.10.18 הוגש "טיעון מקדמי מטעם המערערת לביטול על הסף של כתב האישום". כתב האישום הוקרא והמערערת כפרה בעובדותיו, והודיעה כי היא דבקה בטענותיה המקדמיות. משכך קבע בית משפט קמא את התיק לשמיעת הראיות. בית משפט קמא שמע את פרשת התביעה בישיבה שהתקיימה ביום 5.2.19 ואילו את פרשת ההגנה הוא שמע ביום 14.3.19. לאחר הגשת סיכומים בכתב, ניתנה הכרעת דינו של בית משפט קמא, לפיה הרשיע את המערערת במיוחס לה. לאחר שהצדדים טענו לעניין העונש ביום 28.11.19 ניתן גזר דינו של בית משפט קמא ובו הטיל על המערערת קנס כספי בסך 10,000 ₪ או 100 ימי מאסר תמורתו, חייב את המערערת לחתום על התחייבות כספית בסכום של 15,000 ₪ להימנע במשך שנתיים מתום 12 חודשים מיום מתן גזר הדין לבצע עבירה בה הורשעה, וציווה לסגור את העסק, אולם הורה כי צו הסגירה ייכנס לתוקף בתום 15 חודשים מיום מתן גזר הדין, אלא אם יושג רישיון עסק כדין.

6. בהכרעת דינו התייחס בית המשפט לכל הטענות שהעלתה המערערת ודחה אותן. בית משפט קמא קבע, כי משהוכח כי המערערת הפעילה את העסק מבלי שהיה בידה רישיון עסק שהונפק על פי חוק, הרי התמלאו יסודות העבירה לפי סעיף 4 ו- 14 לחוק. בית משפט קמא התייחס לטענת המערערת ולפיה נציגי הרשות המוסמכת - עיריית עכו, הסכימו כי היא תפעיל את העסק במקום בו הוא מופעל החל משנת 2015 ודחה טענה זו. בית משפט קמא קבע, כי לא הוגשה כל ראיה להוכיח כי הגורמים המוסמכים אצל העירייה אישרו הפעלת העסק, כי המערערת לא הגישה כל ראיה בין בעל-פה ובין במסמך המלמדת כי הגורם המוסמך בעירייה אישר הפעלת העסק ובית משפט קמא אף הפנה לעדותו של מנהל מחלקת רישוי עסקים לפיה הוא לא אישר בעל-פה או בכתב למערערת או לבעלה לנהל את העסק מושא כתב האישום ולא אישר המשך הפעלתו. בית משפט קמא הפנה למוצג ת/3 ובו מודיע מנהל המחלקה לרישוי עסקים למערערת כי לא ניתן לאשר בקשתה לקבל רישיון עסק לאור מדיניות העירייה שלא לאשר עסקי רוכלות ברחבי העיר עכו.

7. בית משפט קמא הוסיף וקבע כי המערערת ידעה כי היא מנהלת את העסק ללא רישיון וכי היא הגישה בקשה למתן רישיון עסק כפי שהודתה במהלך עדותה. בית משפט קמא דחה את הטענה, כי מדובר באותו עסק שהפעיל בעלה בשוק הישן ואשר פורק והועתק למקומו הנוכחי בהסכמת העירייה אשר התחייבה כי העסקים שהופעלו בשוק הישן יועברו למקום אחר. בית משפט קמא קבע, כי טענה זו לא הוכחה ולא הוכח כי הגורמים המוסמכים בעירייה "אישרו והסכימו כי היא תפעיל את העסק נשוא כתב האישום במקומו החל משנת 2015". בית משפט קמא קבע כי מר יניב אשור, שעל-פי הנתען אישר למערערת לנהל את העסק פעמיים בשבוע במקומו הנוכחי, לא היה מוסמך לאשר ניהול עסק ובכל מקרה אישור בעל פה מטעם עובד עירייה אינו יכול להחליף רישיון עסק שמופק על ידי

הרשות המוסמכת עפ"י הוראות החוק, ואינו יכול להוות רישיון עסק. בית משפט קמא קבע, כי קבלת הטענה כי אישור מטעם עובד עירייה לנהל עסק מחליף רישיון עסק עלולה להביא לאנדרלמוסיה וחוסר וודאות הן במישור החוקי והן במישור העסקי בכל הנוגע לדיני רישוי עסקים. בית משפט קמא הפנה לעדותו של עד ההגנה מר יניב אשור מנהל אגף בטחון בעירייה אשר טען כי לאחר הריסת השוק הישן אישר למערערת לנהל את העסק באופן זמני יומיים בשבוע על ידי הפעלת דוכן זמני במקום החדש. בית משפט קמא קבע, כי עדות זו אינה מתיישבת עם עדותה של המערערת אשר טענה כי ניתן לה רישיון קבוע לנהל את העסק בכל ימות השבוע.

8. בית משפט קמא דחה טענתה הנוספת של המערערת, ולפיה לא קיים הליך שימוע וכי החלטה להעמידה לדין התקבלה בטרם חלף המועד שניתן למערערת להציג את טיעוניה וגרסתה לפני העירייה. בית משפט קמא קבע כי אין חובת שימוע באשר מדובר בעבירה מסוג עוון. בית משפט קמא קבע, כי אמנם על רשות התביעה חלה חובה לתת לחשוד הזדמנות למסור גרסה בטרם יוגש כתב אישום אולם, אין מדובר בהליך שימוע וכי למערערת ניתנה הזדמנות נאותה להציג עמדתה. בית משפט קמא הפנה לת/4 - הודעה מיום 15.8.17 המודיעה למערערת על כוונת העירייה להעמידה לדין ועל האפשרות להעלות טענותיה תוך 30 ימים מיום קבלת ההודעה כאשר אותה הודעה נמסרה ידנית לידי המערערת באותו היום ואילו כתב האישום הוגש ביום 2.10.17 לאחר שחלפו מעל 45 יום מיום מסירת ההודעה הנ"ל לידי המערערת.

9. בית משפט קמא דחה את הטענה בעניין אכיפה בדרנית, ודחה את הטענה כי מספר הנגרר המופיע בכתב האישום, אינו של המערערת, וקבע כי מספר הנגרר אין בו כדי לשנות מיסודות העבירה אשר הוכחו מעל לכל ספק סביר.

10. בגזר דינו שקל בית משפט קמא את נסיבות ביצוע העבירה, את העובדה כי בביקורת שנערכה בעסק על ידי משרד הבריאות נמצאו מספר ליקויים, התקופה בה מתנהל העסק, את אותו "אישור זמני" שניתן על ידי עובד העירייה, האינטרסים המוגנים שנפגעו וכן הענישה הנוהגת והיה בדעה כי מתחם הענישה ההולם את העבירה עפ"י נסיבותיה לענין הקנס הוא בין 5,000 ₪ ל- 40,000 ₪, והוא הטיל על המערערת קנס בסך 10,000 ₪. לאחר שבית משפט קמא שקל את התקופה שבה התנהל העסק ואת התנהלות עובדי העירייה, מצא הוא לצוות על סגירת העסק בתום 15 חודשים מיום מתן גזר הדין.

11. כאמור, שני הצדדים אינם משלימים עם הכרעות בית משפט קמא. המערערת משיגה על הרשעתה ואילו העירייה משיגה על קלות העונש ועל מתן ארכה לסגירת העסק וטוענת כי על בית משפט קמא היה להורות על סגירת העסק באופן מיידי.

הכרעה בערעור המערערת

12. לאחר ששקלתי טענות המערערת הגעתי למסקנה, כי אין מקום להתערב בהכרעת דינו של בית משפט קמא. אדון בטענות המערערת עפ"י הלכה הקובעת ערכאת הערעור אינה מתערבת בממצאים עובדתיים שנקבעו על ידי בית משפט קמא ששמע את העדים והתרשם מהם (ע"פ 3162/17 אלכסיי זייצוב נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 19.10.2017)).

13. אדון להלן בטענות המערערת.

14. באשר לטענה כי נשללה מן המערערת הזכות לשימוע ולהבאת גרסתה טרם יוגש כתב אישום כנגדה, טוענת המערערת כי ב"כ המערערת ביקש לקיים שימוע פרונטלי עוד לפני הגשת כתב האישום כפי שעולה ממכתבו מיום 14.9.17 ומכתב מיום 18.9.17 שצורף לסיכומי העירייה (ת/6). כן מפנה המערערת למכתב תשובה מטעם העירייה מיום 24.9.17. המערערת מבחינה בין זכות שימוע לבין גביית גרסתו של החשוד. על פי המערערת זכות שימוע היא זכות להשמיע את עמדתו של החשוד לאחר שנערכה פעולת חקירה ואילו הבאת גרסתו של החשוד היא חלק מפעולות החקירה והימנעות העירייה לאפשר העלאת טענותיה טרם הגשת כתב אישום מהווה פגיעה קשה בזכויותיה של החשודה.

15. שקלתי את טענות המערערת וכאמור לא מצאתי להתערב בהכרעת בית משפט קמא.

16. אין מחלוקת כי ביום 15.8.17 קיבלה המערערת את המוצג ת/4 ובו היא נדרשת להעלות את טענותיה בכתב תוך 30 יום באשר לביצוע העבירה של ניהול עסק ללא רישיון. באותו מכתב נכתב כי במידה ולא תשלח המערערת את טענותיה בתוך 30 יום יוגש כנגדה כתב אישום.

17. אין מחלוקת כי עד ליום 15.9.17 לא הוגשה כל התייחסות בכתב לעבירה. ביום 14.9.17 ביקש ב"כ המערערת לערוך שימוע בעל פה בעניין הנדון מבלי להביא את גרסתה של המערערת באשר לעבירות המיוחסות לה. בו ביום השיב ב"כ העירייה כי בתיק שבנדון "לא יתקיים הליך שימוע בעל פה" מאחר והחוק אינו מקים חובת שימוע, לאור הוראת סעיף 60א לחוק סדר הדין הפלילי תשמ"ב - 1982. באותו מכתב הווארך המועד להעלות את הטענות בכתב עד ליום 17.9.17. ביום 18.9.17 העלתה המערערת את טענותיה בכתב ובין היתר העלתה את הטענה כי ניתן לה אישור להפעיל את העסק על ידי הגורמים הנוגעים לעניין בעיריית עכו. למכתב הזה השיב היועץ המשפטי של העירייה במכתב מיום 24.9.17 ובו הוא דחה את הטענות וביקש לפנות את העסק ללא דיחוי. במכתב תשובה ששלח ב"כ המערערת ביום 1.10.17 חזר הוא על טענותיו וביקש לקיים את "חובת השימוע". כאמור, כתב האישום הוגש ביום 2.10.17.

18. הנה כי כן, צדק בית משפט קמא כאשר קבע כי ניתנה למערערת הזדמנות להעלות גרסתה. נראה גם, כי המערערת העלתה את גרסתה בכתב במכתב מפורט ששלח בא כוחה ביום 18.9.17. אי קיום הליך שימוע בעל פה לאחר העלאת הטענות בכתב, אין בו כדי להביא לביטול כתב האישום מאחר ואין חובת

שימוע בדין בטרם יוגש כתב אישום בעבירת עוון. צדק בית משפט קמא כי למערערת ניתנה הזכות להעלות גרסתה בכתב ולא חלה על הרשות החובה לערוך שימוע בטרם יוגש כתב האישום. כמו-כן, לא מצאתי עילה להתערב בהחלטת בית משפט קמא לפיה מכתבו של מר גבריאל בן יאיר למחלקה המשפטית מיום 12.9.17 ובו הוא מבקש להעמיד את המערערת לדין, מהווה פגם אשר מצדיק ביטול כתב האישום. אני מסכים למסקנת בית משפט קמא כי משלוח פנייה פנימית של מנהל מחלקת רישוי עסקים אינו מהווה עילה לביטול כתב האישום. מדובר בבקשה להעמיד את המערערת לדין אולם, אין הוא מצביע על כך שהמחלקה המשפטית, מי שאמורה לקבל את ההחלטה להגיש כתב האישום קיבלה כבר את ההחלטה לעשות כן בטרם קיבלה את גרסתה של המערערת. אדרבא, המחלקה המשפטית האריכה המועד להעלאת גרסתה של המערערת בכתב והמערערת אף ניצלה הזדמנות זו.

19. כמו כן, מצאתי מקום לדחות את הערעור על עצם הרשעת המערערת. אני מסכים עם הכרעת בית משפט קמא, ולפיה המערערת לא הוכיחה כי גורמים מוסמכים בעירייה הסכימו כי תנהל את העסק ללא רישיון עסק וכי אישור לניהול עסק זמני פעמיים בשבוע שניתן על ידי עובד עירייה, אינו מחליף את "רישיון עסק" במיוחד כאשר לא הוכח כי מר אשור, שעל פי הנטען אישר למערערת להניח באופן זמני את עסקה במקום בו התנהל, היה מוסמך לעשות כן. בסופו של יום, המערערת מנהלת עסק ללא רישיון, ואישורים אפילו ניתנו על ידי גורמים כלשהם בעירייה, אין בהם כדי להחליף רישיון עסק עפ"י חוק. אני אף מצטרף לקביעתו של בית משפט קמא כי אין מקום לקבל אישורים בעל פה כמחליפים רישיון עסק עפ"י דין וכי הדבר יוביל לאנדרלמוסיה ברישוי עסקים.

20. טוענת המערערת כי שגה בית משפט קמא כאשר לא הפעיל את דוקטרינת "ההגנה מן הצדק" בשל "אכיפה בדרנית" שבה נוהגת העירייה. אף טענה זו אני דוחה. טענת אכיפה בדרנית היא טענה שמצדיקה ביטול כתב אישום במידה והנאשם מוכיח אותה. לשם הוכחת טענת אכיפה בדרנית, יש להוכיח בפני בית המשפט בראיות כי המאשימה נוהגת איפה ואיפה, וכי התנהלותה פוגעת בתחושת הצדק ומהווה הפרה של כלל השוויון באכיפה. בית משפט קמא ניתח את חומר הראיות ומצא כי טענה זו לא הוכחה, שכן הפניית שאלות אל עדי התביעה באשר לעסקים אחרים הפועלים בעיר אין בה כדי להרים את הנטל כי אותם עסקים הם עסקים דומים לעסק מושא כתב האישום וכי העירייה נוהגת איפה ואיפה בעסקים דומים.

21. המערערת טוענת כי בית משפט קמא התעלם מן העובדה כי מספר הנגרר שבו מתנהל העסק המופיע בכתב האישום שונה מזה אשר מופיע בתמונות שהוגשו לעיונו ומשכך, לא הוכחו יסודות העבירה. בדין דחה בית משפט קמא טענה זו. לא היתה מחלוקת בין הצדדים כי המערערת מנהלת עסק למן שנת 2015 ומספר הנגרר אינו חלק מיסודות העבירה. בית משפט קמא הפנה לתמונות ת/6 - הכולל תמונות המתעדות את המערערת מוכרת בעסק. עיון בעדותה של המערערת מעלה כי המערערת מודה כי היא מנהלת את העסק על גבי נגרר. בנוסף, עדי העירייה לרבות מפקח הבנייה מר אלישע לוגאסי העיד כי העסק מושא כתב האישום ממוקם ברחוב הרצל סמוך לשוק הירקות וההגנה לא סתרה עדותו זו. משכך, צדק בית משפט קמא כאשר קבע כי הוכחו כל יסודות העבירה.

22. המערערת טוענת, כי שגה בית משפט קמא משלא ביקש משירות המבחן למבוגרים להכין תסקיר שירות מבחן אודות המערערת ומשלא שקל ביטול הרשעתה. אף טענה זו אני דוחה. בטיעוניו לעונש טען הסנגור כי **"מדובר בנאשמת שהיתה פעם במעגל הנתמכים היו לה הסתבכויות, כיום היא אזרחית יצרנית, יש לה פעילות ברוכה בקהילה, היא הקימה עסק שמפרנס את בני המשפחה, היא עושה פעמיה ברצונה ללמוד קורס תיווך והרשעה בתחום יכולה לפגום בעתידה"**. בית משפט קמא לא נעתר לבקשה לביטול ההרשעה וגזר על המערערת את העונשים הנ"ל ובדין נהג כך.

23. הכלל הוא כי משנקבע כי נאשם ביצע עבירה פלילית יש להרשיעו בה. העדר הרשעה הוא חריג השמור למקרים חריגים ויוצאי דופן (ע"א 1083/96 **תמר כתב נ' מדינת ישראל** פ"ד נ"ב(3), 337 (להלן: "הלכת כתב"). בית משפט העליון חזר פעם אחר פעם כי הכלל הוא הרשעת הנאשם והחריג הוא היעדר הרשעה. לדוגמא ראו הדברים שנקבעו ברע"א 3589/14 לוזון נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 10.6.2014):

"כלל יסוד הוא בשיטת משפטנו כי הליך משפטי, של מי שהוכח כי עבר עבירה פלילית, יסתיים בהרשעה. ואולם, לצידו של כלל זה קיים חריג, המאפשר לסיים את ההליך באי-הרשעתו של נאשם שהוכח שביצע עבירה, וניתן להסתפק בצו שירות לתועלת הציבור... בעניין כתב הוטעם, כי המדובר בחריג מצומצם, כאשר ההימנעות מהרשעה תהא מוצדקת אך במקרים חריגים ויוצאי דופן, 'שבהם אין יחס סביר בין הנזק הצפוי לנאשם מן ההרשעה לבין חומרתה של העבירה'. עוד נקבע, כי לשם הימנעות מהרשעתו של נאשם יש לבחון את התקיימותם של שני תנאים מצטברים: א. האם ההרשעה פוגעת פגיעה חמורה בשיקומו של הנאשם; ב. האם סוג העבירה מאפשר להימנע מהרשעתו של הנאשם, מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי ענישה נוספים."

24. פסיקת בית המשפט העליון חזרה והדגישה פעם אחר פעם כי על המבקש להימנע מהרשעתו להוכיח כי צפוי להיגרם לו, עקב הרשעתו, פגיעה **"קשה וקונקרטי"** בסיכויי שיקומו ולבסס טענות אלה בתשתית ראייתית, כאשר אין להידרש לאפשרויות תיאורטיות, לפיהן עלול להיגרם לו נזק כלשהו בעתיד (רע"פ 9118/12 **פריגין נ' מדינת ישראל** (01.01.2013)). **"יש להראות, בהקשר זה, כי הפגיעה הצפויה בסיכויי שיקומו או בעתידו של הנאשם אינה שקולה כלל ועיקר לתועלת הציבורית"** שיש בהרשעה. במסגרת האינטרס הציבורי ינתן משקל ל'הרתעת היחיד והרבים, להעברתו של מסר המוקיע את דבר העבירה ואת מבצעו, ולהקפדה על מדיניות ענישה אחידה המקדמת את יסודות השוויון והוודאות'" (רע"פ 2180/14 **שמואלי נ' מדינת ישראל** (24.04.2014)).

25. המערערת לא הוכיחה כי צפויה פגיעה קונקרטית בעתידה. הטענה כי ברצונה בעתיד ללמוד קורס תיווך במקרקעין, אינה פגיעה קונקרטית, באשר כוונה זו, שאין יודעים אם תצא לפועל, אינה מצדיקה למנוע הרשעתה בעבירה בניגוד לחוק רישוי עסקים. משכך, היה מקום לדחות בקשתה על המערערת וכך אני מורה.

ערעור העירייה על גזר הדין:

26. כאמור, העירייה משיגה על גובה הקנס ועל הארכה שניתנה למערערת לקיום צו סגירת העסק.
27. באשר לגובה הקנס, לא מצאתי להתערב במסקנת בית משפט קמא. לא מצאתי מקום להתערב במתחם הענישה אותו קבע בית משפט קמא לעניין הקנס. לא ניתן להתעלם מנסיבות המיוחדות של המקרה שלפניי שבו נציג מטעם העירייה אישר בעל פה אמנם וללא סמכות, למערערת לנהל את העסק באופן זמני ולמשך יומיים בשבוע. כמו כן, לא ניתן להתעלם מן העובדה כי העסק מתנהל למן שנת 2015 מבלי שהעירייה תפעל לסגירתו. משכך, בדין שקל בית משפט קמא את התנהלות העירייה. לפיכך, לא מצאתי מקום להתערב במתחם הענישה ובגובה הקנס הנופל בתוך המתחם לנוכח השיקולים שנמנו על ידי בית המשפט ובכלל זאת התנהלות העירייה והתקופה שבו מנהלת המערערת את עסקה בידיעת חלק מפקידי העירייה.
28. באשר לצו הסגירה שניתן על ידי בית המשפט, לאחר ששקלתי את טענות הצדדים מצאתי כי יש מקום להתערב במועד כניסת צו הסגירה לתוקף.
29. דחיית מועד כניסת צו הסגירה לתוקף נתונה לסמכותו של בית המשפט מכוח סעיף 16 (1) לחוק הקובע כי **"הורשע אדם על עבירה לפי סעיף 14..רשאי בית המשפט נוסף על כל עונש שיטיל (1) לצוות על הפסקת העיסוק בעסק, לחלוטין או לתקופה שיקבע אם בסגירת החצרים או בכל דרך אחרת הנראית לו מתאימה כדי להביא לידי הפסקה של ממש בעיסוק"**.
30. תכליתו של צו סגירת עסק ללא רישיון לפי סעיף 16(1) לחוק היא אכיפתית-הרתעתית בעיקרה ולא עונשית והיא דומה לסילוק בנייה בלתי חוקית על ידי הריסתה בצו הריסה (השוו לעניין צו הריסה ותכליתו : ע"פ 3490/97 אליהו יצחק נ' הועדה המקומית לתכנון ובנייה **כפר סבא** פ"ד נ"ב(1) 136); התכלית שעומדת בבסיס צו לסגירת עסק שמתנהל ללא רישיון עסק: ראשית, הצו נועד למנוע סכנה הנשקפת לציבור מניהול עסק ללא רישיון ומבלי שעבר בקרת הרשויות הרלוונטיות לסוג העסק; שנית, הצו נועד להרתיע מפני ניהול עסקים בלתי חוקיים; שלישית, הוא נועד למנוע המשך הפרת שלטון החוק ולבל יצא חוטא נשכר ורביעית, הצו מונע הפרת עקרון השוויון בפני החוק.
31. המחוקק מותיר בידי בית המשפט הגוזר דינו של הנאשם שיקול דעת רחב לגבי מועד כניסת צו סגירת עסק לתוקף. יש להניח כי בית משפט קמא סבר כי יש להאריך את המועד לסגירת העסק לתקופה ארוכה יחסית, זאת לאור התנהלות העירייה והאישורים שניתנו למערערת על ידי פקידי בעירייה ולאור התקופה שבה הפעילה המערערת את עסקה עד להגשת כתב האישום. אכן, שיקולים אלה הם שיקולים שהיה מקום לשקלם באשר למועד כניסת הצו לתוקף. מאידך גיסא, לא ניתן להתעלם מן העובדה, כי עסקינן בעסק אשר מוכר מזון לציבור, הפעול מתוך נגרה, וללא בקרת הרשויות ובפרט משרד הבריאות.

משכך, עלולה המשך הפעלתו לגרום נזק לציבור הרחב. בסעיף 8 לגזר דינו קבע בית משפט קמא כי "עיון במסמך מאת לשכת הבריאות המחוזית, שהינו מיום 15/7/18 (נספח 13 לסיכומי המאשימה להכרעת הדין) מלמד כי בביקורת שנערכה בעסק נמצאו מספר ליקויים, לרבות כאלה המתייחסים לאופן הכנת דברי המזון לאופן החלוקה של מבנה העסק ואופן ניהולו. גם אלה מוסיפים חומרה.." ואילו בהחלטת בית משפט קמא לפי סעיף 17 לחוק מצא בית משפט קמא מקום להורות על סגירת העסק לאלתר עד תום ההליכים המשפטיים, זאת לאור הסכנה לבריאות הציבור הטמונה בניהול עסק לממכר דברי מזון ללא רישיון עסק כחוק.

32. משכך, ולמרות השיקולים לקולא ששקל בית משפט קמא, לאור אופיו של העסק והסכנה לציבור מהמשך ניהולו כאשר אין הוא מקיים אחר הוראות משרד הבריאות, מצאתי כי באיזון הראוי, אין מקום להאריך את מועד סגירת העסק לתקופה ארוכה, במיוחד כאשר העסק לא עבר בקרת משרד הבריאות. משכך, אני קובע כי צו הסגירה ייכנס לתוקף בתום 60 ימים מהיום על מנת לאפשר למערערת להתארגן. במהלך תקופה זו תפעל העירייה על מנת שנציגי משרד הבריאות יבקרו בעסק ויבדקו אם קיימים ליקויים (לפי טענת ב"כ העירייה, נציגי משרד הבריאות ניסו לבדוק את העסק בתקופה האחרונה). המערערת תהיה רשאית להגיש בקשה להאריך המועד לכניסת הצו לתוקף וככל שתוגש בקשה כזו, בית המשפט, לאחר שייבחן את ממצאי בדיקות משרד הבריאות, יעשה כחוקמתו.

לסיכום:

33. הערעור שהגישה המערערת נדחה בזאת. הערעור שהגישה העירייה אף הוא נדחה בכפוף לתיקון התקופה שבתומה ייכנס צו סגירת העסק לתוקף ובכפוף להערתו בסעיף 32 לעיל.

34. המזכירות תסגור את שני התיקים.

ניתנה היום, י"ג אדר תש"פ, 09 מרץ 2020, בהעדר הצדדים.